

ДЕРЖАВНЕ УПРАВЛІННЯ
ТА МІСЦЕВЕ САМОВРЯДУВАННЯ

УДК 342.5

I. Сопілко,

кандидат юридичних наук, доцент, директор Юридичного інституту
Національного авіаційного університету

**СУЧASNІ ІНТЕРПРЕТАЦІЇ ІНФОРМАЦІЙНО-ПРАВОВОЇ
КУЛЬТУРИ ЯК ПАРАДИГМАЛЬНІ ДОРОГОВКАЗИ
ДЕРЖАВНОЇ ІНФОРМАЦІЙНОЇ ПОЛІТИКИ**

Трансформація глобального інформаційного суспільства ставить перед дослідниками нові наукові завдання і потребують розроблення нових наукових підходів до питань зasad розвитку інформаційного суспільства, формування державної інформаційної політики.

Потребують свого усвідомлення значення застосування культурологічних парадигм не лише до будови інформаційного суспільства, а й, передусім, до формування інформаційно-правової культури, яка має виступати основою для розроблення ефективного інформаційного законодавства, закласти фундамент для розроблення Концепції державної інформаційної політики.

Сучасні тенденції щодо урізноманітнення видової картини культури, а також її самоорганізаційної природи, нині відбувається у відповідній рефлексії в різних галузях наук. Не є виключенням і інформаційне право – інформаційне право в Україні вже сформувалося як комплексна галузь права, де визначальними є правовідносини щодо створення, фіксації, поширення, пошуку, отримання (одержування), зберігання інформації (у розумінні її ресурсом суспільної діяльності) із застосуванням різних технологій (способів, засобів, методів) об'єктивізації у стосунках людей, їх спільнот, держав, у міжнародному співтоваристві [1].

Відтак, природно відбуваються певне дискурсивне заповнення прогалин в інформаційно-правовій науці, і таким чином є необхідність розроблення концепції «інформаційно-правової культури» відповідно до сучасних реалій цій та тенденцій розвитку інформаційного суспільства, державної інформаційної політики, реалізації інформаційної функції держави.

Опрацьованість теми дослідження в публікаціях інших авторів. У теоретико-правових дослідженнях зазвичай такі проблеми увиразнюються через формування нових наукових парадигм. Паростки формування неопарарадигми було закладено думкою про людиномірність правових систем, набули поширення розвідки різних дослідників щодо розвитку антропології права як пост-класичного дослідницького напряму, впровадження людиноцентристської ідеології в галузеві науки; критичного до лібертарних підходів в праві, а також взагалі до ліберальних концепцій, особливо в інформаційній сфері.

Важливою підйомою для імплементації даної парадигми стали роботи провідних наукових шкіл із інформаційного права, основними модераторами яких виступають І.В. Арістова [2], В.А. Ліпкан [3-5], І.М. Сопілко [6;7], В.С. Цимбалюк [8; 9], Р.А. Калюжний та М.Я. Швець [10].

Цією проблемою безпосередньо займалися вітчизняні науковці В.Б. Авер'янов, В.М. Антонов, В.Д. Гавловський, В.М. Глущков, І.О. Здеба, В.В. Костицький, Д.В. Ланде, В.А. Саницький, В.П. Пєтков, В.М. Попович, О.Г. Фролова, Ю.С. Шемшученко, які мають значний вплив на формування вітчизняної науки – інформаційного права, а також зарубіжні вчені Ю.М. Батуріна, І.Л. Бачило, Д. Белл, А.Б. Венгеров, О.А. Гаврилов, Н.С. Польовий, Г.Г. Абрамкін, В.С. Кудрявцев, Ю. Хаяші. Проте організаційно-правове забезпечення формування інформаційної культури в управлінській діяльності на монографічному рівні ще не досліджувалося. Тому Важливим джерелом для формування даного поняття слугує робота Н.Б. Новицької «*Організаційно-правові аспекти інформаційної культури в управлінській діяльності*», в якій авторка вперше в українській інформаційно-правовій науці дослідила формування інформаційної культури в управлінській діяльності в Україні [11].

Однак нині з плином часом концепція Н.Б. Новицької потребує певних корективів, передусім методологічного і концептуального характеру, а сама проблема формування інформаційно-правової культури розглядається нами як важливий напрям діяльності суб'єктів реалізації державної інформаційної політики, а сама інформаційно-правова культура – джерело формування даної політики.

Мета статті – визначити значення інформаційно-правової культури на сучасному етапі розвитку інформаційного суспільства в Україні та реалізації державної інформаційної політики.

Розвиток інформаційного суспільства характеризується глобальним характером. Інформація і знання стають стратегічним ресурсом держави, а ефективної функціонуюча система створення, поширення, отримання (доступу), зберігання, застосування до них – одним із визначальних чинників успішного розвитку ефективної держави [1]. У зв'язку з цим до найбільш

важливих завдань кожної держави відносяться формування та розвиток інформаційної інфраструктури та інтеграція у глобальне інформаційне суспільство зі збереженням самоідентичності, і відповідно до необхідності реалізації пріоритетних, визначених у відповідному законодавстві національних інформаційних інтересів.

Як зазначала у 2007 р. сучасна дослідниця сучасних проблем інформаційної культури Н.Б. Новицька, *інформаційна культура в управлінській діяльності* – це система базових компонентів культури суспільства, пов'язаних із інформатизацією управлінської діяльності, що включає культуру правил організації подання, сприймання та використання інформації, культуру правил суспільних відносин із використанням мережі Інтернет і культуру суспільних правовідносин із застосуванням нових комп'ютеризованих інформаційних технологій [11, с. 8].

Таким чином, на думку Н.Б. Новицької, нова інформаційна культура повинна стати елементом загальної культури конкретної людини та людства в цілому, і її слід розглядати крізь органічну єдність *четирьох* базових компонентів, пов'язаних із інформатизацією: 1) культура правил організації подання інформації; 2) культура правил сприймання та користування інформацією; 3) культура правил суспільних відносин щодо використання нових інформаційних технологій; 4) культура суспільних правовідносин із використанням нових комп'ютеризованих інформаційних технологій.

Такий підхід резонує тогочасному баченню інформаційної культури, яка розумілася скоріше як: 1) вжиття заходів до створення загальнодержавних інформаційних систем з питань культури, створення в електронній формі фондів архівів, бібліотек, музеїв та інших закладів культури, формування відповідних інформаційних систем, зокрема з української історії, культури, народної творчості, сучасного мистецтва, а також забезпечення широкого доступу населення до таких систем

ДЕРЖАВНЕ УПРАВЛІННЯ ТА МІСЦЕВЕ САМОВРЯДУВАННЯ

[12]; 2) процес збереження культурної спадщини України шляхом електронного її документування [13].

Натомість нині розуміння і призначення інформаційного суспільства, його роль у розвитку держави і інституцій громадянського суспільства значно змінилася, і на перший план виходить не технократичний підхід, яскраво виражений в підході Н.Б. Новицької, а соціогуманітарний, антропологічний та аксіологічний, де основний акцент робиться на культуру управління знаннями, ціннісний аспект формування нових інформаційних парадигм.

Адже як влучно зазначає один із фундаторів і сучасної інформаційно-правової науки України В.С.Цимбалюк, *інформаційна сфера суспільства* виступає загальним, автономним, означенім об'єктом правовідносин, суспільної сфери, що визначається у просторі, часі та колі осіб, які задовольняють свої потреби та інтереси, пов'язані з інформацією, її створенням, поширенням, отриманням (доступом), зберіганням, застосуванням; а *інформаційне право в Україні*, свою чвергою, визначається як комплексна галузь права, де визначальними виступають правовідносини щодо створення, фіксації, поширення, пошуку, отримання (одержування), зберігання інформації (у розумінні її ресурсом суспільної діяльності) із застосуванням різних технологій (способів, засобів, методів) об'єктивізації у стосунках людей, їх спільнот, держав, у міжнародному співтоваристві [1].

Тобто сучасна палітра інформаційних відносин, передусім, складається з акцентованого вираження значення знань та інформації, а не лише інформаційно-комунікаційних технологій або інформаційно-комп'ютерних систем, які слугують лише засобами опрацювання інформації.

Таким чином, з метою більш адекватного розуміння витоків формування і сучасних трендів інформаційної культури доцільно звернутися до розгляду наукових поглядів на інфор-

маційну культуру, котрі дають можливість, з урахуванням напрацювань в теорії права, звести її до трьох груп: антропологічної; соціологічної; філософської.

При антропологічному аналізі інформаційна культура трактується як сукупність всіх інформаційних благ, що створені людиною, на відміну від технологічних.

За антропологічного підходу інформаційна культура характеризується широтою аналізу, оскільки вона знаходить всій прояв у різноманітних сферах суспільного життя. Крім цього, у процесі розвитку ціннісних уявлень про інформаційну культуру зазначений підхід повинен бути доповнений двома іншими способами аналізу цього явища. Один із них реалізується в усвідомленні культури як процесу творчої креативної діяльності щодо творення інформаційного суспільства, інший – специфічного способу людської праці, пов'язаного із оперуванням знаннями, впровадженням інформаційних культурологічних парадигм у практичну інформаційну діяльність і інформаційну політику, що в цілому сприятиме становленню справедливого інформаційного законодавства оптимального та ефективного механізму правового регулювання державної інформаційної політики. За першого випадку інформаційна культура інтерпретується через процеси духовного виробництва, функціонування і удосконалення людини, а за другого – пропонується загальна модель інформаційної культури як універсального явища життя інформаційного суспільства. За таких умов інформаційна культура виступає своєрідним новим містком єднання людей на іншій методологічній площині. З одно боку, це закладає фундамент для формування вселенських цінностей та всезагальній культури, а з іншого, як показала практика, неможна порівнювати незрівнянне.

Існування значного інформаційного дисбалансу має бути сприйнято як органічне явище, що притаманне ін-

формаційному суспільству, і головне завдання інформаційної культури як провідника інформаційних цінностей та ідей полягає у тому, щоб налагодити правильне розуміння кожним інформаційного суспільства власних рубежів розвитку, власного духовного потенціалу, який допомагає розкрити інформаційне суспільство, набути нових умінь та навичок щодо операування інформацією, що, врешті-решт, в цілому з часом спричинить зміну методологічних парадигм і світобудови не тільки окремо узятих суспільств, а й усієї світової інформаційної спільноти в цілому.

У межах *соціологічного підходу* інформаційна культура розуміється у вигляді системи духовних цінностей, оскільки *інформаційна культура* виступає:

- стрижневим елементом ефективного функціонування та розвитку інформаційного суспільства,
- базою розвитку сучасної інформаційної цивілізації,
- зasadами формування інформаційної взаємодії,
- основою підвищення національної конкурентоспроможності через творчий розвиток людського потенціалу, насамперед, у високотелектуальних сферах.

У рамках даного підходу актуалізувався особистісний вимір інформаційної культури, що закономірно стало наслідком антропологічної ходи та paradigmального розуміння необхідності вироблення стандартів функціонування людиномірних систем в різних сферах життедіяльності, за допомогою широкого спектру методів різних наук. Звідси і потреба у формуванні нової інформаційної ідеології, розроблення концепції *homo informaticus* (людини інформаційної). Особистісний план розгляду інформаційної культури також закономірно спричинює вплив на розвиток інформаціологічної науки, передусім інформаційного права, теорії інформаційної політики, обумовлює основні напрями української

культурології інформаційної політики, стимулювання дослідження проблем інформаційно-правової культури особи, суспільства і держави як цілісного екзистенціального феномену.

При *філософському погляді* інформаційна культура розглядається серед явищ, які виділяються сuto аналітично і не пов'язані із суспільним розвитком, вони пояснюють детермінованість елементів правової культури розвитком інформаційного суспільства, а розвиток останнього – трансформацією цивілізацій і їхнього подальшого прогресу через операування інформацією та ефективне управління знаннями.

У рамках даного підходу інформаційна культура розглядається невід'ємною частиною усього соціального організму – інформаційного суспільства. Цей підхід уможливлює дає змогу глибше усвідомити суть культурологічного феномена у творчій діяльності людини.

Інтерпретація інформаційної культури крізь призму творчої діяльності характерна для авторів, які спеціально займаються проблемами особи і останнім часом набувають дедалі більшого розповсюдження в процесі невпинної ходи антропоцентризму.

У рамках останнього підходу може наблизитися до розуміння коріння інформаційно-правової культури особи, в рамках якої можна виділити два основні рівні: творчий та особистісний, завдячуючи яким встановлюється критерії виділення інформаційно-правової культури з-поміж усього комплексу життя інформаційного суспільства як організму. Даний підхід дає можливість охарактеризувати інформаційно-правову культуру крізь міру інформатизації та гуманізації людини, суспільства та держави, і відповідно, виділити інформаційну правову культуру особи, суспільства і держави.

Таким чином, об'єктивно постає необхідність у з'ясуванні змісту поняття інформаційно-правової культури.

Поняття «*інформаційно-правова культура суспільства*» характеризує ціннісний звід інформаційно-правової

ДЕРЖАВНЕ УПРАВЛІННЯ ТА МІСЦЕВЕ САМОВРЯДУВАННЯ

реальності, рівень її поступового розвитку, охоплюючи досягнення інформаційної цивілізації:

інформаційно-правова культура суспільства є умовою забезпечення інформаційної свободи та інформаційної безпеки особи;

інформаційно-правова культура держави – інформаційних прав людини, оскільки держава виступає гарантом її інформаційної та правової захищеності й громадянської активності, інформаційного суверенітету, розвитку е-урядування;

інформаційно-правова культура громадян – зобов'язує владу надати правовому статусу громадян юридичної значимості – рівності перед законом і судом (ст. 24 Конституції України).

Інформаційно-правова культура особи, як компонент інформаційно-правової культури суспільства і залежна від неї величина, відображає ступінь та характер її розвитку, так чи інакше забезпечуючи соціалізацію особи в інформаційне суспільство і правомірну діяльність індивіда в ньому, передусім через знання власних інформаційних прав і механізмів їхнього захисту зі свого боку.

Інформаційна культура з позицій інформаційно-правової та адміністративно-правової науки може розумітися як складна система взаємопов'язаних базових передбачень учасників інформаційних відносин, їх ціннісних орієнтацій, вірувань та очікувань, що визначають характер та зміст інформаційних правовідносин.

За цих умов *базові передбачення* – це специфіка бачення і розуміння конкретною людиною призначення інформаційного суспільства і місця в ньому цієї людини, розуміння зміст інформаційних відносин, інформаційного простору, власного місця в ньому, а також оціночні судження щодо інформаційного суспільства окремої країни і глобального інформаційного суспільства в цілому, що дозволяють відпрацювати їм необхідну систему життєвих орієнтацій.

Ціннісні орієнтації за такого випадку визначають спрямованість і характер поведінки учасників інформаційних правовідносин, орієнтуючи їх певним чином щодо окремих видів інформаційної діяльності, напрямів реалізації окремих інформаційних прав і свобод, шляхів та засобів інформаційної взаємодії із державними інституціями тощо.

Вірування, очікування і норми поведінки учасників інформаційних правовідносин є взаємообумовленими, оскільки останні в разі їхнього дотримання гарантують задоволенню очікувань і віправдання їхніх вірувань.

Також *інформаційно-правову культуру* можна презентувати через інтегральний підхід, за якого вона розглядається не лише як оригінальна суміш цінностей, відносин, норм, звичок, традицій, форм поведінки, ритуалів, а й все інформаційне середовище, притаманний їйому стиль відносин і поведінки. Інформаційно-правову культуру за нинішніх умов може трактуватися як добре узгоджена система організаційно-функціональних, інформаційних, технологічних і неформальних міжособистісних відносин, яка досягається на певному рівні розвитку інформаційного суспільства та інформаційних знань, на певному етапі успішної реалізації державної інформаційної політики.

Основним призначенням інформаційно-правової культури є формування відчуття ідентичності усіх суб'єктів глобального інформаційного суспільства, новий інформаційний образ глобальної спільноти, які перетинає кордони, політичні уподобання, національні та інші кордони. Інформаційно-правова культура виступає своєрідним новим «ми» сучасної цивілізації, яка через підвищення впливу транснаціональних корпорацій на національні економіки часткову втрату суверенітету через діяльність чисельних фінансових міжнародних установ, агентів впливу виконує нову епохальну роль – формування нового прошарку суспільства.

Здійснений нами логіко-семантичний та догматико-юридичний аналіз текстів документів дозволив констатувати, що, незважаючи на важливість даної теми, законодавчо дефініція «інформаційна культура» є невизначеною.

Так, в Концепції розвитку електронного урядування в Україні від 13 грудня 2010 р. жодного слова немає про інформаційну культуру [14].

Дещо інша ситуація спостерігається в Стратегії розвитку інформаційного суспільства в Україні. Розуміючи необхідність виділення інформаційної культури, правотворець все ж таки по ходу сам плутається в поняттях, зокрема в *стратегії РІС* зазначається на : *електронну культуру* – форма культури, яка передбачає стимулювання та мотивування поширення здобутків у сфері культури за допомогою інформаційно-комунікаційних технологій; також до основних напрямів розвитку РІС віднесено формування *мережової культури* комунікації на засадах партнерства.

Поза це окрім виділено розділ – **е-культура**. Натомість визначення даному поняттю також не дається. Його змісту можу вивести з аналізу основних пріоритетів діяльності: створення електронних версій культурного надбання бібліотек, музеїв, архівів, образотворчого мистецтва (живопис, графіка, скульптура), нерухомого культурного надбання (архітектура, ландшафт), кіно, телебачення тощо. Тобто знову акцент здійснюється на технократичному боці проблеми [15].

Більш широку трактовку е-культури можна отримати, проаналізувавши заходи, спрямовані на розвиток е-культури. Відповідно до даного документа до основних із них належать:

- підвищення ефективності використання і забезпечення доступу до документів, які зберігаються у бібліотечних фондах, з використанням інформаційно-комунікаційних технологій, зокрема шляхом виконання Державної цільової національно-культурної програми створення єдиної

інформаційної бібліотечної системи «Бібліотека – ХХІ», затвердженої постановою Кабінету Міністрів України від 17 серпня 2011 р. № 956 (Офіційний вісник України, 2011 р., № 71, ст. 2672);

- сприяння створенню в електронній формі культурних цінностей, їх збереженню та забезпеченню широкого доступу;
- забезпечення процесів переведення в електронну форму документів архівних, бібліотечних, музеїних фондів, інших фондів закладів культури та створення електронних інформаційно-пошукових систем з історії, культури, народної творчості, сучасного мистецтва України, зокрема підвищення рівня забезпечення збереженості документів Національного архівного фонду;
- накопичення національних інформаційних ресурсів в економічній, науково-технічній, соціальній, національно-культурній сфері, охороні навколошнього природного середовища з обов'язковим створенням української лінгвістичної системи та українського лінгвістичного порталу в Інтернеті;
- створення необхідної техніко-технологічної інфраструктури, електронних інформаційних ресурсів в архівах, бібліотеках, музеях, науково-дослідних установах з визначенням вимоги щодо обов'язковості сумісності таких ресурсів;

- реалізація пілотного проекту «Єдина інформаційна система надбань документальної спадщини»;

- підтримка діяльності державних та інших організацій із збереження в суспільстві культурних і моральних цінностей, традицій патріотизму і гуманізму з використанням інформаційно-комунікаційних технологій.

Натомість в очікуваних результатах я не знайшла жодного навіть натяжку на підвищення рівня інформаційної культури, або взагалі про згадування інформаційної культури як дієвого і стрижневого компонента РІС, формування ефективної системи е-урядування. З чим мені важко погодитись.

ГРЕЦІЙСЬКИЙ ДЕРЖАВНЕ УПРАВЛІННЯ ТА МІСЦЕВЕ САМОВРЯДУВАННЯ

Тому окреме місце в пропонованій мною Концепції державної інформаційної політики має бути відведено саме питанням формування, розвитку та реалізації інформаційної культури, запровадження культурологічних інформаційних стандартів, зокрема в усі сфери життєдіяльності, пов'язані з інформацією, у тому числі і впровадження в науковий процес такої навчальної дисципліни, як інформаційна культура.

Згідно з положеннями теорії держави і прав, можу запропонувати наступні показники впровадженості та рівня впливу інформаційно-правової культури на суспільні інформаційні відносини:

- відповідність інформаційного права вимогам добра, рівності, справедливості та свободи;
- відображеність в нормах інформаційного права національної та інформаційної ідентичності української нації;
- рівень інформаційної правосвідомості громадян та посадових осіб, їх обізнаність із діями відповідно до вимог інформаційного законодавства;
- рівень правотворчої та правореалізуючої інформаційної культури;
- рівень якості роботи правоохоронних і правозастосовних органів та посадових осіб щодо гарантування (захист, охорона, забезпечення, правове регулювання) інформаційних прав і свобод;
- якість системи інформаційного законодавства, законодавчо визначені порогові значення рівня інформаційної законності та правопорядку, перехід через які свідчиме про формування небезпеки або загрозу інформаційним права та свободам;
- інформаційно-правові знання, що охоплюють знання конкретних норм інформаційного права, механізмів їх реалізації, правових засобів гарантування власними силами інформаційних прав та свобод;
- дані про рівень інформаційного суверенітету, е-урядування, розвитку е-освіти, е-медицини, е-торгівлі, інших інституцій е-майбутнього;
- рівень реалізації інформаційної функції держави, рівень інформаційної безпеки як одного з напрямів державної інформаційної політики, рівень можливості реалізації національних інформаційних інтересів;
- рівень відкритості інформаційного демократичного суспільства, яке гарантуватиме дотримання конституційних інформаційних прав громадян;
- рівень захищеності інформаційної інфраструктури, критерії та стандарти безпечного функціонування національної критичної інфраструктури;
- рівень зростання якісного доступу до послуг у сферах інформації, освіти, науки, охорони здоров'я, урядування та широкого використання інформаційно-комунікаційних технологій;
- престиж професії інформаційній сфері, авторитет і ступінь розвитку інформаційно-правової науки;
- рівень використання національного людського потенціалу у високоінтелектуальних та високотехнологічних сферах;
- участь громадян в безпосередньому е-урядуванні, залучення недержавних інституцій до реалізації національної інформаційної політики;
- форми й методи правового регулювання суспільних інформаційних відносин, якість роботи правоохоронних органів.

Важливим етапом розвитку інформаційної культури є становлення інформаційної інтелігенції, яку можна визначити, як інформаційно освічених й інформаційно грамотних людей, тобто тих, хто з величезних масивів інформації уміє відбирати лише корисну, і, використовуючи її, набувати інформаційні переваги над іншими, отримуючи суттєві важелі для встановлення контролю над інформаційним та іншими стратегічними просторами.

В рамках розроблення концепції інформаційно-правової культури доцільно звернути увагу і на таку нову категорію осіб, які з'являються внаслідок певних помилок у реалізації культуро-

логічних принципів – інформаційних маргіналів. Це особа, яка перебуває поза межами інформаційного суспільства, що втратила свій інформаційний статус внаслідок унікальності власної соціокультурної ситуації при переході до глобальної взаємодії в рамках інформаціонального капіталізму і внаслідок неспособності протистояти нав'язуванню та пристосуватися до якісно нової мережної архітектури інституційних структур інформаційного суспільства.

Відтак, нова інформаційно-правова культура повинна стати елементом загальної інформаційної культури конкретної людини, інформаційного суспільства, держави. Вона має закласти основу для формування механізму правового регулювання державної інформаційної політики, слугувати моральним орієнтиром формування інформаційного законодавства, виступати мірилом доцільності інформаційної діяльності людини в інформаційному середовищі.

Ключові слова: державна інформаційна політика, інформаційно-правова культура, парадигма, інформаційний простір, інформаційні цінності, інформаційна середовище, правове регулювання інформаційної політики, інформація.

У роботі досліджуються особливості застосування культурологічної парадигми до формування державної інформаційної політики. Подано сучасні інтерпретації інформаційно-правової культури, трунтуючись на антропоцентричній парадигмі.

В работе исследуются особенности применения культурологической парадигмы к формированию государственной информационной политики. Поданы современные интерпретации информационно-правовой культуры, которые зиждятся на антропоцентристической парадигме.

In the article author searched a basis to undermining of culturological

paradigm to research a state information policy. Is given the modern interpretation of information law culture, due to anthropocentric paradigm.

Література

1. Цимбалюк В.С. Кодифікація інформаційного законодавства України : дисертація на здобуття наукового ступеня доктора юридичних наук, спец. 12.00.07 / Віталій Степанович Цимбалюк. – Національний університет «Юридична академія України імені Ярослава Мудрого» Міністерства освіти і науки України. – Харків, 2013. – 435 с.
2. Арістова І.В. Державна інформаційна політика: організаційно-правові аспекти: Монографія / І.В. Арістова / За загальною редакцією О.М. Бандурки. – Харків : Ун-т внутрішніх справ, 2000. – 368 с.
3. Ліпкан В.А. Консолідація інформаційного законодавства України : [монографія] / В.А. Ліпкан, М.І. Дімчогло / за заг. ред. В.А. Ліпкана. – К. : ФОП О.С. Ліпкан, 2014. – 416 с.
4. Ліпкан В.А. Адміністративно-правовий режим інформації з обмеженим доступом : [монографія] / В.А. Ліпкан, В.Ю. Баскаков / за заг. ред. В.А. Ліпкана. – К. : ФОП О.С. Ліпкан, 2013. – 344 с.
5. Ліпкан В.А. Систематизація інформаційного законодавства України : [монографія] / В.А. Ліпкан, В.А. Залізняк / за заг. ред. В.А. Ліпкана. – К. : ФОП О.С. Ліпкан, 2012. – 304 с.
6. Сопілко І.М. Інформаційні правовідносини за участю органів державної влади України : [монографія] / І.М. Сопілко. – К. : «МП Леся», 2013. – 212 с.
7. Сопілко І.М. Захист авторського права в мережі Інтернет: проблеми теорії та практики : [монографія] / І.М. Сопілко, А.В. Пономаренко. – К. : «МП Леся», 2013. – 116 с.
8. Цимбалюк В.С. Інформаційне право (основи теорії і практики). Монографія / В.С. Цимбалюк. – К. : «Освіта України», 2010. – 388 с.
9. Цимбалюк В.С. Інформаційне право : концептуальні положення до кодифікації інформаційного законодавства / В.С. Цимбалюк. – К. : «Освіта України», 2011. – 426 с.
10. Основи інформаційного права України : [навч. посіб] ; за ред.. М.Я. Швеця, Р.А. Калюжного та П.В. Мельника. – К. : Знання, 2009.

ГРЕЦІЙСЬКИЙ ДЕРЖАВНЕ УПРАВЛІННЯ ТА МІСЦЕВЕ САМОВРЯДУВАННЯ

11. Новицька Н.Б. Організаційно-правові аспекти інформаційної культури в управлінській діяльності : дис. ... канд. юрид. наук, спец. 12.00.07 «Адміністративне право і процес фінансове право інформаційне право» / Наталія Борисівна Новицька. – Національна академія державної податкової служби України. – Ірпінь, 2007. – 205 с.
12. Про першочергові завдання щодо впровадження новітніх інформаційних технологій : Указ Президента України № 1497 / 2005.
13. Про Рекомендації парламентських слухань з питань розвитку інформаційного суспільства в Україні : Постанова Верховної Ради України // Відомості Верховної Ради України. – 2006. – № 15. – Ст. 131.
14. Про схвалення Концепції розвитку електронного урядування в Україні : Розпорядження Кабінету Міністрів України від 13 грудня 2010 р. № 2250-р.
15. Про Стратегію розвитку інформаційного суспільства в Україні : Розпорядження Кабінету Міністрів України від 15 травня 2013 р. № 386-р.

УДК 351.745.5

I. Коруля,

кандидат юридичних наук, доцент кафедри управління та роботи з персоналом
Національної академії внутрішніх справ

РОЛЬ КЕРІВНИКА ЯК ОРГАНІЗАТОРА УПРАВЛІННЯ В ОВС

Нагальна потреба посилення в Україні законності та правопорядку є однією з найбільш суттєвих складових завдання зі зміцнення демократії та створення правової держави. Саме органом, на який покладено завдання з забезпечення особистої безпеки громадян, захисту їх прав і свобод, законних інтересів; запобігання правопорушенням та їх припинення; охороні і забезпечення громадського порядку; виявлення і розкриття злочинів, розшуку осіб, які їх вчинили, є орган внутрішніх справ – державний правоохоронний орган, певне місце в діяльності якого займає управлінська діяльність керівника.

Деякі аспекти організаційної діяльності керівника як організатора управління в ОВС знайшли відображення у наукових працях таких провідних правознавців, як О.М. Бандурка, В.М. Гусаров, В.В. Долежан, В.Є. Загородній, А.Т. Комзюк, Т.В. Корякова, С.А. Кулинина, В.В. Кулаков, О.І. Мед-

ведько, С.І. Нечипоренко, Є.М. Попович, О.Ю. Синівська, М.К. Якимчук та ін.

У роботах цих вчених загалом досліджено правове забезпечення діяльності правоохоронних органів. Разом із тим, далеко не всі проблемні знайшли своє вирішення, окремі з них були тільки позначені, а деякі залишилися дискусійними. Саме серед таких проблемних питань актуальним на сьогодні залишається дослідження забезпечення діяльності органів внутрішніх справ України та їх керівництва, особливо стосовно змісту та поняття управлінської діяльності керівника в органах внутрішніх справ.

Метою статті є вивчення ролі керівника в органах внутрішніх справ як організатора управління, окреслення основних принципів діяльності та розкриття основних форм управління персоналом.

Варто підкреслити, що реформування системи МВС України, виконання завдань, покладених на неї Консти-